

AMB UN CAFÈ N'HI HAGUÉ PROU

Un relat de: [Jaumedelleida](#)

AMB UN CAFÈ N'HI HAGUÉ PROU

De sempre que anava a estiuejar a la meva caseta d'un poblet de l'interior, la casa que tenia quasi al davant, l'havia vist deshabitada, i el meu nét en feia de la paret una porteria de futbol, estavellant-ne la pilota, quan jo l'acompanyava fent de porter. Un dia però, la porta restava mig oberta i un xut desafortunat del nano, feu que l'esfèric entrés al portal de la casa. Lògicament no vaig gosar entrar sense demanar-ne permís al propietari, i en absència de timbre (com sol passar en cases aparentment abandonades) vaig pronunciar el que primer se'm va ocórrer: "Bon diaaaaaa, Hi ha algúuuu?", i després d'uns segons, apareix una dona baixant l'escala que duia al primer pis, de mitjana edat, morena, amb una faldilla de tul, que presumiblement feia pensar que deuria anar mig nua, perquè es notava que no duia roba interior, i d'això en donaren fe el parell de fins mugrons que destacaven per sota la samarreta, suposadament pel contrast tèrmic de la frescor del hall.

Varem intercanviar algunes paraules de salutació i excusa de pas, per la incidència futbolera, quan, al meu nét, el vingueren a buscar els companys per anar-se'n a les piscines doncs ja les havien obert aleshores. Varem quedar llavors sols, la mestressa i jo.

Li vaig fer destacar els tipus semblant de vivenda entre la seva i la meva, només que en el seu cas, no hi havia invertit gens, car des que l'heretà i atesa la distància d'on resideix habitualment, no hi tenia gens d'interès, ans el contrari, si pogués se la trauria de sobre. Així i tot, em va ensenyar les dependències, i com és obvi, em va correspondre a mi fer el mateix després, previa invitació a que vingués a prendre's un cafè, la qual cosa acceptà al cap d'una estona. Va venir puntualment segons va anunciar i per suposat vingué amb la mateixa indumentària que quan ens vam saludar. No cal dir que aquell cafè va servir per introduir-nos a tot tipus de conversacions, i així poder-nos conèixer millor, si bé on millor i més profundament ens vam conèixer fou en la cambra situada a dalt les golfes. Evidentment, durant la seva estada estiuenca, encara que curta, fou extremadament viscuda amb passió i disbauxa. Igual que jo mentre varem coincidir.

Darrerament em creia estar massa pansit, i sembla estrany com un cafè ho va poder canviar tot en poca estona. Necessito més tasses d'ara endavant. Crec però, que tampoc era jo sol al qui estimulà la cafeïna.